

men en sådan fortolkning udhuler reelt alle 1953-grundlovens bestemmelser, for så vidt angår den forfatningsmæssige styrelse af Færøerne. På den anden side kan man drage en a fortiori (desto mere)-slutning fra grundlovens § 19. Færøerne kan efter statsministerens (formelt dronningens) beslutning med Folketingets samtykke opnå fuldstændig uafhængighed af Danmark; ergo må det være muligt for lovgivningsmagten at foretage ethvert skridt for at forhindre, at rigsfællesskabet opløses – bl.a. med særdeles vidtgående selvstyreordninger inden for rigsfællesskabets rammer.

Men det vil være anstrengt at fortolke grundloven således, at det er muligt at ændre ordningen ved en særlig styrelsesordningslov for Færøerne, i de tilfælde, hvor grundloven har udtrykkelig klare bestemmelser med hensyn til Færøerne...

Konklusionen synes at være, at hvis en ny styrelsesordning for Færøerne, hvor Færøerne er en integrerende bestanddel af det danske rige, kræver grundlovsændring, må dette bero på en konkret vurdering af ordningen, der er i forslag.«

5. Andre grundlovsbestemmelser

5.1. Indledning

I dette afsnit omtales en række grundlovsbestemmelser, der – ud over dem, der er nævnt i de forrige afsnit – kan have betydning ved vurderingen af det rejste spørgsmål.

5.2. Udenrigs- og forsvarsanliggender

Efter grundlovens § 19, stk. 1, 1. pkt., har regeringen den udenrigspolitiske kompetence (»handler på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender«).

Om denne kompetence anfører Ole Espersen, *Indgåelse og opfyldelse af traktater* (1970), side 29, bl.a., at »de enkelte dele [af riget] ingen selvstændig folkeretlig kompetence har. Dette følger af grundlovens § 1«.

Til en række dispositioner efter grundlovens § 19 kræves Folketingets samtykke. Uden Folketingets samtykke kan regeringen således ikke

foretage nogen handling, der forøger eller indskrænker rigets område, eller indgå nogen forpligtelse, til hvis opfyldelse Folketingets medvirken er nødvendig, eller som i øvrigt er af større betydning, jf. § 19, stk. 1, 2. pkt. Uden Folketingets samtykke kan regeringen heller ikke opsigte nogen mellemfolkelig overenskomst, som er indgået med Folketingets samtykke, jf. § 19, stk. 1, 3. pkt. Bortset fra forsvar mod væbnet angreb på riget er Folketingets samtykke endvidere nødvendigt, hvis militære magtmidler skal anvendes mod nogen fremmed stat, jf. nærmere § 19, stk. 2.

I den statsretlige litteratur er det den almindelige opfattelse, at der er grænser for, hvor bredt et folketingssamtykke efter grundlovens § 19 kan være, jf. bl.a. Max Sørensen, a.st., side 284. Der kan dog ikke stilles krav om, at Folketingets samtykke efter grundlovens § 19 skal gives i forbindelse med hver enkelt konkret udenrigspolitisk disposition. I teori og praksis er det således antaget, at Folketinget efter grundlovens § 19, stk. 1, kan meddele et generelt forhåndssamtykke, der omfatter indgåelse af folkeretlige aftaler af en bestemt type, jf. bl.a. Danmarks Riges Grundlov med kommentarer (1999), side 95.

Regeringen skal i øvrigt forud for enhver beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde rådføre sig med Det Udenrigspolitiske Nævn, jf. § 19, stk. 3.

5.3. Højesteret

Flere grundlovsbestemmelser anvender udtrykket »rigets øverste domstol«, jf. bl.a. grundlovens § 59 og § 78, stk. 4.

Dette antages at forudsætte, at Højesteret er en enhed, således at der inden for rigets rammer ikke kan oprettes flere sideordnede, øverste domstole, jf. bl.a. Max Sørensen, a.st., side 151.

I Justitsministeriets notat om mulighederne for at overføre retterne, politiet og kriminalforsorgen i Grønland til det grønlandske hjemmestyre er bl.a. anført følgende om adgangen til at overføre retsplejemæssige anliggender til hjemmestyret:

»Grønlands hjemmestyre kan ikke inden for rammerne af den gældende grønlandske hjemmestyrelov tildeles kompetence til at regulere retsplejen i Grønland, herunder spørgsmålet om organisationen af domstolene i Grønland. Lovgivningsmagten er imidlertid